

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 08, 2014

Nummer 8, 2014

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof van Justitie van de Europese Unie

[Hof van Justitie van de Europese Unie, ECLI:EU:C:2014:159](#) 18-03-2014

Z./A government department and the Board of management of a community school

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:982](#) 01-04-2014

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2014:885](#) 27-03-2014

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2014:943](#) 19-03-2014

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2013:9767](#) 19-12-2013

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2014:1644](#) 02-04-2014

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2014:3729](#) 10-02-2014

Annotatie

[Onderhoudsverplichting van samenwoner op grond van artikel 8 EVRM?](#)

prof. dr. C. Forder

RECHTSPRAAK

Verzoek tot huwelijksontbinding islamitisch huwelijk door middel van eenzijdige verstoting afgewezen.

Partijen waren met elkaar gehuwd conform Nederlands en islamitisch recht. Het burgerlijk huwelijk is reeds conform het Nederlandse recht ontbonden. De vrouw wenst thans ook het islamitisch huwelijk te ontbinden. Een islamitisch huwelijk kan op twee manieren door echtscheiding worden ontbonden. Enerzijds door middel van talaq, zijnde een eenzijdige verstoting door de man. Anderzijds door middel van khul, eveneens zijnde een verstoting door de man, maar dan op verzoek van de vrouw. De vrouw dient daarbij aan de man compensatie aan te bieden. Anders dan bij de talaq, doet de vrouw bij de khul afstand van haar financiële aanspraken, die zij na huwelijksontbinding op de man heeft. De vrouw wil daarom dat haar huwelijk door middel van talaq wordt ontbonden. De man is bereid om medewerking te verlenen aan de ontbinding van het islamitisch huwelijk, echter niet op de wijze die de vrouw voorstaat.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt. Omdat partijen beiden de Nederlandse nationaliteit bezitten en in Nederland zijn gehuwd, is ten aanzien van hun huwelijk het Nederlands recht van toepassing. Het Burgerlijk Wetboek regelt zowel de vermogensrechtelijke gevolgen van het huwelijk, als de ontbinding daarvan. Aan een – naast het burgerlijk huwelijk – gesloten religieus huwelijk, kunnen geen afwijkende rechtsgevolgen worden ontleend. Van het wettelijke vermogensrechtelijke regime kan immers slechts bij huwelijkse voorwaarden worden afgeweken. Voor de vermogensrechtelijke gevolgen van de ontbinding van het huwelijk, maakt het derhalve niet uit of het religieus huwelijk door talaq of door khul is ontbonden. Voor de keuze tussen talaq en khul is enkel van belang welke van de twee vormen aansluit bij de werkelijke gang van zaken tussen partijen. Aangezien de vrouw het initiatief heeft genomen tot ontbinding van het huwelijk, is de eenzijdige verstoting (talaq) volgens de voorzieningenrechter niet passend. Van de man kan immers niet worden gevergd dat hij – in strijd met de waarheid – verklaart zijn vrouw eenzijdig te verstoten. Daar komt bij dat de vrouw het islamitische huwelijk door middel van khul kan ontbinden en de man heeft toegezegd daaraan zijn medewerking te zullen verlenen. De vordering van de vrouw is naar het oordeel van de voorzieningenrechter dan ook niet toewijsbaar.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 02-04-2014

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2014:1644

Zaaknummer: C/13/556713 / KG ZA 13-1563

RECHTSPRAAK

Verzoek om een contra-expertise te mogen verrichten wordt afgewezen. De Raad heeft reeds voldoende zorgvuldig en degelijk onderzoek verricht. De vertraging die het gevolg zal zijn verzet zich tegen het belang van het kind.

In geschil is de vraag of het verzoek van de vader om als overlevende ouder te worden belast met het gezag over de minderjarige ex artikel 1:253g BW dient te worden toegewezen. Bij de bestreden beschikking is het verzoek van de vader toegewezen. De grootouders zijn van deze beschikking in hoger beroep gekomen. Het hof heeft in zijn tussenbeschikking de beslissing aangehouden in afwachting van een onderzoek door de Raad voor de Kinderbescherming (hierna: de Raad) naar de vraag of er feiten en omstandigheden zijn die gegronde vrees kunnen opleveren dat bij inwilliging van het verzoek van de vader om met het gezag over de minderjarige te worden belast, de belangen van de minderjarige zouden worden verwaarloosd. Gelet op onder meer de beschuldigingen van de zijde van de grootouders aan het adres van de ouder diende de Raad te onderzoeken of er sprake is van contra-indicaties en onderzoek te doen naar de opvoedcapaciteiten van vader. De Raad heeft naar aanleiding van zijn onderzoek geconstateerd dat er geen gegronde vrees bestaat dat de belangen van de minderjarige zullen worden verwaarloosd bij inwilliging van het verzoek van vader om met het gezag te worden belast en heeft het hof geadviseerd het verzoek van vader toe te wijzen. De grootouders hebben naar aanleiding van het Raadsrapport aangevoerd dat van een nauwgezet onderzoek door de Raad, zoals gelast door het hof, geen sprake is geweest, en dat het onderzoek onzorgvuldig en onvolledig is geweest. De grootouders hebben daarop het hof verzocht de behandeling van de zaak aan te houden om een nieuw onderzoek, waarvan een persoonlijkheidsonderzoek van vader onderdeel kan uitmaken, te gelasten dan wel een aanvullend onderzoek te laten verrichten door de Raad. Het hof heeft echter geen grond gezien voor een nieuw onderzoek, aangezien de Raad heeft voldaan aan de door het hof gegeven opdracht en niet is gebleken van een onvolledig of onzorgvuldig onderzoek. De verzoeken van de grootouders in dit verband heeft het hof dan ook afgewezen. Het hof overweegt vervolgens dat er weliswaar enige zorgen zijn, maar dat niet is gebleken dat de vader niet in staat is de minderjarige naar behoren op te voeden en hem een veilige, stabiele

opvoedingsituatie te bieden. Het hof overweegt voorts dat uit het onderzoek niet is gebleken van contra-indicaties om de vader thans met het gezag te belasten, zoals door de grootouders is gesteld. Ter gelegenheid van de mondelinge behandeling hebben de grootouders subsidiair verzocht om, ingevolge artikel 810a lid 1 Rv een contra-expertise te mogen verrichten en in te dienen binnen een redelijke termijn. Het hof overweegt dat een dergelijk verzoek slechts toewijsbaar is, in het geval dat het onderzoek mede tot de beslissing van de zaak kan leiden en het belang van het kind zich hier niet tegen verzet. In casu is er reeds voldoende zorgvuldig en degelijk onderzoek gedaan door de Raad, aldus het hof. Bij deze stand van zaken is het hof tevens van oordeel dat het belang van de minderjarige zich verzet tegen de vertraging en voortdurende onduidelijkheid die van het toestaan van zo'n contra-expertise het gevolg zal zijn. Het is van groot belang dat er op korte termijn duidelijkheid komt voor de minderjarige over zijn toekomstperspectief en de gezagskwestie. Het hof wijst het verzoek van de grootouders dan ook af en bekracht de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 01-04-2014

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:982

Zaaknummer: 200.135.000/01

Wetsartikelen: 1:253g BW en 810 lid 1 Rv

RECHTSPRAAK

Hof stelt prejudiciële vraag: is ouder zonder gezag belanghebbende bij verzoek (verlenging) ondertoezichtstelling?

In de onderhavige procedure komt de niet met gezag belaste vader in hoger beroep tegen een beschikking van de rechtbank, waarbij de ondertoezichtstelling van zijn zoon werd verlengd. De vraag die voorligt is, of een ouder zonder gezag in een procedure tot (verlenging van de) ondertoezichtstelling als belanghebbende kan worden aangemerkt in de zin van artikel 798 lid 1 Rv, indien het verzoek tot (verlenging van de) ondertoezichtstelling niet van hem afkomstig is. Die vraag laat zich volgens het hof niet eenvoudig beantwoorden. Daartoe overweegt het hof als volgt.

Het verzoek tot ondertoezichtstelling van een minderjarige kan gedaan worden door een ouder, door een ander die de minderjarige als behorend tot zijn gezin verzorgt en opvoedt, door de Raad voor de Kinderbescherming of door het Openbaar Ministerie (artikel 1:254 lid 4 BW). Degenen die bevoegd zijn tot het indienen van een verzoek tot ondertoezichtstelling, zijn ook bevoegd tot het indienen van een verzoek tot verlenging daarvan (artikel 1:256 lid 2 BW). Met het begrip ‘ouder’ in eerstgenoemd artikel, wordt zowel de ouder met gezag als de ouder zonder gezag bedoeld (Kamerstukken II 1993/94, 23003, nr. 5, p. 35). Een verzoek tot opheffing van de ondertoezichtstelling kan echter alleen worden gedaan door de met gezag belaste ouder, of door de minderjarige van twaalf jaar of ouder (artikel 256 lid 4 BW en Kamerstukken II 1992/93, 23003, nr. 3, p. 33).

In het kader van een procedure strekkende tot de uithuisplaatsing van een minderjarige, merkte de Hoge Raad naast de instellingen en organen die ingevolge artikel 1:261 lid 1 BW de uithuisplaatsing van een minderjarige kunnen verzoeken, tevens de met gezag belaste ouder, een ander die het minderjarige kind als behorend tot zijn gezin verzorgt en opvoedt en het minderjarige kind zelf – mits twaalf jaar of ouder – aan als belanghebbenden (Hoge Raad 21 mei 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL7043). De Hoge Raad overwoog in die zaak dat enkel de uit het ouderlijk gezag voortvloeiende rechten en verplichtingen van het kind en de met gezag belaste ouders, dan wel van anderen die dit kind als behorend tot hun gezin verzorgen en opvoeden zijn betrokken.

Gelet op de formulering van de Hoge Raad, zou in het kader van een procedure tot ondertoezichtstelling dus ook de ouder zonder gezag als belanghebbende moeten worden aangemerkt. Immers, ook een ouder zonder gezag kan de ondertoezichtstelling van de minderjarige verzoeken. Anderzijds kan worden betoogd dat de ouder zonder gezag niet als belanghebbende kan worden beschouwd, aangezien deze ouder niet wordt getroffen in de uit het gezag voortvloeiende rechten en verplichtingen. Gezien deze onduidelijkheid, stelt het hof de Hoge Raad de navolgende prejudiciële vraag (artikel 392 e.v. Rv):

‘Dient in een procedure tot (verlenging van de) ondertoezichtstelling de ouder zonder gezag, indien het verzoek tot (verlenging van de) ondertoezichtstelling niet van hem/haar afkomstig is, als belanghebbende te worden aangemerkt?’

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 27-03-2014

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2014:885

Zaaknummer: HV 200 136 029_01

Wetsartikelen: 798 lid 1 Rv, 1:254 lid 4 BW, 1:256 lid 2 BW en 392 Rv e.v.

RECHTSPRAAK

Geen teruggeleiding naar Mexico: geen sprake van ongeoorloofde overbrenging of vasthouding ex artikel 3 HKOV.

De minderjarige is geboren uit de reeds beëindigde affectieve relatie tussen de vader en de moeder. Aanvankelijk woonde de minderjarige bij de moeder in Mexico. Op 29 maart 2013 nam de vader de minderjarige met toestemming van de moeder mee naar Nederland, omdat de moeder vanwege persoonlijke problematiek niet meer voor de minderjarige kon zorgen. Bij beschikking van de Rechtbank Amsterdam, van 27 november 2013, is vervolgens bepaald dat de ouders voortaan gezamenlijk belast zullen zijn met het ouderlijk gezag over de minderjarige en dat de minderjarige voortaan zijn hoofdverblijf bij de vader zal hebben. De moeder verzoekt de rechtbank thans de onmiddellijke teruggeleiding van de minderjarige naar Mexico te bevelen, omdat volgens haar sprake is van een ongeoorloofde vasthouding (artikel 3 van het Verdrag betreffende de burgerrechtelijke aspecten van internationale kinderontvoering van kinderen van 25 oktober 1980 (hierna: HKOV)).

Omdat de moeder toestemming heeft gegeven voor het verblijf van de minderjarige in Nederland, is volgens de rechtbank van een ongeoorloofde overbrenging in de zin van artikel 3 HKOV geen sprake. De moeder stelt echter dat zij slechts toestemming gaf voor de overbrenging, zodat de minderjarige de vader en diens familie in Nederland kon bezoeken. Zij ontkent dat haar toestemming zag op de vestiging van de gewone verblijfplaats van de minderjarige in Nederland. In dat kader overweegt de rechtbank dat partijen in het belang van de minderjarige hebben besloten dat de minderjarige voorlopig door de vader in Nederland zal worden verzorgd. Over de terugkeer van de minderjarige naar Mexico hadden partijen niets afgesproken. Zulks volgt ook uit de verklaringen van de moeder. Het was echter wel altijd de bedoeling dat de minderjarige 'uiteindelijk' zou terugkeren naar Mexico, aldus de moeder. Naar het oordeel van de rechtbank volgt uit het vorenstaande dat de moeder haar toestemming voor het verblijf van de minderjarige in Nederland, niet aan een bepaalde duur heeft verbonden. Op het moment van de afspraak tussen partijen, was immers niet duidelijk hoe lang de problemen van de moeder zouden voortduren. Het begrip 'uiteindelijk' kan naar het oordeel van de rechtbank ook een tijdsperiode van enkele jaren omvatten. De rechtbank gaat er dan ook van uit dat de moeder heeft ingestemd met wijziging van de gewone

verblijfplaats van de minderjarige van Mexico naar Nederland, zulks voor onbepaalde tijd. Aangezien het HKOV tot uitgangspunt heeft dat de minderjarige moet worden teruggeleid naar zijn gewone verblijfplaats en de minderjarige zijn gewone verblijfplaats op het moment van het indienen van teruggeleidingsverzoek niet in Mexico, maar in Nederland had, wijst de rechtbank het teruggeleidingsverzoek van de moeder af. Van een ongeoorloofde vasthouding in de zin van artikel 3 HKOV was naar het oordeel van de rechtbank dan ook geen sprake.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 10-02-2014

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2014:3729

Zaaknummer: C/09/456706 FA RK 13-10006

Wetsartikelen: 3 HKOV

ANNOTATIE

Onderhoudsverplichting van samenwoner op grond van artikel 8 EVRM?

prof. dr. C. Forder

‘[M]ogelijkerwijs’ heeft moeders nieuwe mannelijke partner een uit artikel 8 EVRM voortvloeiende onderhoudsverplichting jegens de minderjarigen (geboren uit een eerder huwelijk van de moeder), ‘aangezien family life ook financiële verplichtingen zoals aanspraak op onderhoud meebrengt,’ aldus het Hof Den Haag (r.o. 12).

Rechtsbronnen voor deze verplichting die uit artikel 8 EVRM zou voortspuiten, zoals bijvoorbeeld rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) of de Hoge Raad, schitteren door afwezigheid.

De Hoge Raad is in zijn rechtspraak bepaald niet scheutig geweest met de vaststelling dat een alimentatieverplichting uit artikel 8 EVRM voortvloeit. Op 26 april 1996, (ECLI:NL:HR:1996:AD2542) oordeelde de Hoge Raad dat een biologische vader onder zeer beperkte omstandigheden op grond van artikel 8 EVRM alimentatieplichtig kan zijn jegens de minderjarige, zelfs indien het kind een juridische vader heeft. Op grond van het wettelijk stelsel is deze laatste namelijk verplicht tot levensonderhoud met uitsluiting van de biologische vader. Voor het bijzonder ‘artikel 8 geval’ moet tussen de biologische vader en de minderjarige sprake zijn van familie- en gezinsleven. Er moet bovendien worden aangetoond dat de juridische vader niet in staat is om in het levensonderhoud van het kind te voorzien of dat om een andere reden de verplichting niet kan worden afgedwongen, of dat van de moeder niet kan worden verwacht dat ze de juridische vader voor alimentatie aansprakelijk stelt. In zijn uitspraak van 18 februari 2011 (ECLI:NL:HR:2011:BO9841) zag de Hoge Raad geen reden om op grond van artikel 8 EVRM de biologische vader voor alimentatie aansprakelijk te stellen. Zo ook Hof Den Bosch 16 december 2009, ECLI:NL:GHSHE:2009:BK6933, r.o. 3.10.3.

In de rechtspraak van de Hoge Raad – één uitspraak – gaat het om iemand – een verwekker – die, als het kind geen juridische vader zou hebben, wel op grond van het wettelijk stelsel alimentatieplichtig zou kunnen zijn (artikel 1:394 BW). Het Hof Den Haag heeft het

daarentegen over een persoon die ongehuwd met de ouder samenleeft. Het staat als een paal boven water dat een samenwoner niet tot onderhoud jegens het stiefkind verplicht is (HR 8 april 1994, NJ 1994/439; Asser-de Boer, 2010, par. 1092). Dit belet het hof niet anders te overwegen. Zie r.o. 13: 'Gelet op de maatschappelijke ontwikkelingen ten aanzien van samenwonen, gezinnen en relaties is het hof van oordeel dat onderscheid tussen een formele stiefouder en een nieuwe partner die samenleeft met de verzorgende ouder en diens minderjarige kinderen - en in feite als stiefouder functioneert - mogelijk leidt tot ongelijkheid tussen beiden en daarmee strijd met artikel 8 EVRM oplevert.'

Niet lang geleden nam de regering uitdrukkelijk het standpunt in dat er principiële bezwaren bestaan tegen de gelijkstelling van samenwoners met gehuwden. Het opleggen van verplichtingen aan samenwoners staat haaks op de autonomie (Kamerstukken II 2011/12, 28867, nr. 29, p. 3). De rechtspraak van het EHRM biedt evenmin steun voor de door het Haagse hof opgeworpen gedachte. In tegendeel, het EHRM is van oordeel dat artikel 8 'does not require the State to establish a special regime for a particular category of unmarried couples' (EHRM 2 november 2010, nr. 3976/05 (Şerife Yiğit/Turkije), § 102).

Kortom, voor de – niet-onderbouwde – overweging van het Hof Den Haag is geen steun te vinden, niet in de rechtspraak van de Hoge Raad, niet in het beleid van de wetgever en al helemaal niet in de rechtspraak van het EHRM. Dit is een ernstig gebrek. Het hof lijkt zich helemaal losgezongen te hebben van wet en verdrag.

RECHTSPRAAK

Z./A government department and the Board of management of a community school

Gehandicaptenverdrag heeft volgens Hof van Justitie geen rechtstreekse werking.

Z. werkt als leerkracht in het middelbaar onderwijs in een door de Board of management geleide openbare school. Door een zeldzame aandoening heeft Z. geen baarmoeder en kan ze geen kinderen krijgen. Ze heeft wel eierstokken. Zij schakelt een in Californië woonachtige draagmoeder in, die een kind ter wereld brengt dat het genetische kind is van Z. en haar echtgenote. Z. en haar echtgenote gaan naar Californië toe om bij de geboorte van het kind, een meisje, aanwezig te zijn en brengen haar naar Ierland toe waar zij haar sindsdien opvoeden. In de arbeidsvoorwaarden van Z.'s werkgever is er een regeling opgenomen voor betaalde zwangerschaps- en bevallingsverlof. Aangezien Z. het kind niet heeft gebaard, voldoet ze niet aan de criteria voor bevallingsverlof. Ze heeft het kind niet geadopteerd en kan om die reden evenmin adoptieverlof krijgen. De werkgever is bereid om Z. onbetaald verlof toe te kennen voor de periode van verblijf in Californië en ze krijgt wel betaald ouderschapsverlof. Z. neemt hier geen genoegen mee en stelt dat ze gediscrimineerd wordt op grond van geslacht, gezinssituatie en handicap. De zaak komt bij het Equality Tribunal dat het Hof van Justitie verzoekt om een prejudiciële beslissing over de gestelde discriminatie. Het HvJ oordeelt dat de weigering van bevallingsverlof en adoptieverlof geen discriminatie op grond van geslacht oplevert. Een wensvader wordt immers op dezelfde manier behandeld als de wensmoeder. Z. is niet benadeeld vanwege bevalling en kan dus niet met succes stellen dat ze in dat verband werd benadeeld. Richtlijn 2006/54/EG gaat weliswaar over adoptieverlof, maar daaruit vloeit geen verplichting voort om adoptieverlof toe te kennen. Het HvJ onderzoekt tot slot of Z. werd gediscrimineerd op grond van handicap. Het HvJ overweegt dat Z. aan een 'langdurige beperking die het gevolg is van lichamelijke, geestelijke of psychische aandoeningen' lijdt en om die reden een handicap heeft in de zin van Richtlijn 2000/78/EG. Haar handicap belemmert haar echter niet in haar beroepsactiviteit, waardoor de weigering van de werkgever niet valt onder de werkingsfeer van de richtlijn. Bij wijze van overweging ten overvloede gaat het HvJ na of de nationale rechter verplicht is om de weigering van verlof aan Z. aan de

bepalingen van het VN Verdrag inzake gehandicapten te toetsen. Deze verplichting ontstaat pas indien de internationale verplichtingen een 'duidelijke en nauwkeurige omschreven verplichting bevat, voor de uitvoering of werking waarvan geen verdere handeling is vereist'. Dit is volgens het HvJ niet het geval.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie

Datum uitspraak: 18-03-2014

ECLI: ECLI:EU:C:2014:159

Zaaknummer: C-363/12

Wetsartikelen: Richtlijn 2006/54/EG, Richtlijn 2000/78/EG en VN Gehandicaptenverdrag

RECHTSPRAAK

Op grond van artikel 8 EVRM kan mogelijk een onderhoudsverplichting ontstaan van de nieuwe partner van de verzorgende ouder jegens de minderjarige kinderen van de verzorgende ouder.

Bij de beschikking waarvan beroep is de echtscheiding tussen partijen uitgesproken. Voorts is, voor zover in hoger beroep van belang, bepaald dat de hoofdverblijfplaats van de minderjarige sub 2 bij de vader zal zijn en van de minderjarige sub 1 en sub 3 bij de moeder. Daarbij is bepaald dat de vader aan de moeder € 415,50 per kind per maand dient te betalen als bijdrage in de verzorging en opvoeding van de minderjarige. In hoger beroep wordt op verzoek van de moeder tevens de hoofdverblijfplaats van de minderjarige sub 2 bij haar bepaald. Zij verzoekt thans in hoger beroep de vader te veroordelen tot betaling aan haar van € 415 per kind per maand voor de drie minderjarigen. De moeder woont intussen samen met een nieuwe partner. In hoger beroep komt onder meer de vraag aan de orde of de nieuwe partner van de verzorgende ouder dient bij te dragen in de kosten van de minderjarige. Het hof ziet aanleiding om te beoordelen of van de nieuwe partner gevergd kan worden dat hij bijdraagt in de kosten van de minderjarigen nu de minderjarigen deel uitmaken van het gezin van de moeder en de nieuwe partner en zij binnen deze nieuwe gezinssituatie profiteren van de hoge mate van welstand die door de nieuwe partner wordt gecreëerd. Het feit dat de moeder en de nieuwe partner niet zijn gehuwd doet hier volgens het hof niet aan af. Het hof overweegt dat de nieuwe partner weliswaar geen wettelijke onderhoudsplicht heeft, maar indien tussen de nieuwe partner en de kinderen een familierechtelijke betrekking als bedoeld in artikel 8 EVRM wordt aangenomen, kan mogelijk erwijs een onderhoudsverplichting van de nieuwe partner jegens de minderjarigen ontstaan, aangezien *family life* ook financiële verplichtingen, zoals een aanspraak op onderhoud, meebrengt. Het hof overweegt dat, gelet op de maatschappelijke ontwikkelingen ten aanzien van samenwonen, gezinnen en relaties, onderscheid tussen een formele stiefouder en een nieuwe partner die samenleeft met de verzorgende ouder en diens minderjarige kinderen – en in feite als stiefouder functioneert –, mogelijk leidt tot ongelijkheid tussen beiden en daarmee strijd met artikel 8 EVRM kan opleveren. Het hof overweegt voorts dat gelijke gevallen op gelijke wijze dienen te worden

toegepast, hetgeen kan leiden tot een doorbreking van het in de wet neergelegde stelsel. In casu stelt het hof vast dat, gelet op het feit dat de moeder en haar partner samen een huis voor langere tijd hebben gehuurd, de duurzaamheid van de relatie kan worden aangenomen. De ouders zijn een co-ouderschap overeengekomen waarbij de kinderen gedurende de helft van de tijd bij moeder en de helft van de tijd bij vader verblijven. Ook de minderjarige kinderen van de nieuwe partner verblijven met regelmaat bij de moeder en haar partner. Op grond van de stellingen van de moeder dat de nieuwe partner wel wat betaalt voor de kinderen, maar dat zij en haar partner de afspraak hebben dat ieder verantwoordelijk is voor de eigen kinderen en dat vooral de familie van de moeder bijdraagt in de kosten van de minderjarigen en niet de nieuwe partner, is het hof in casu van oordeel dat op dit moment niet kan worden aangenomen dat er *family life* is tussen de minderjarigen en de nieuwe partner. Indien de samenleving langer voortduurt en meer tekenen van gezinsleven gaat vertonen kan dit anders worden. In casu gaat het hof er derhalve van uit dat voor de nieuwe partner geen onderhoudsplicht bestaat jegens de kinderen van de verzorgende ouder. Zijn draagkracht wordt derhalve niet betrokken bij het bepalen van de hoogte van de kinderalimentatie.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 19-03-2014

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2014:943

Zaaknummer:

Wetsartikelen: 1:395 BW en 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie niet aangegaan met grove miskenning van de wettelijke maatstaven. Uitkomst tabel kosten van kinderen ongerechtvaardigd? Ex-partner mag meeprofiteren van kinderalimentatie.

Bij beschikking van 4 april 2009 heeft de rechtbank bepaald dat de man met ingang van 1 november 2008 € 600 per kind per maand aan de vrouw dient te voldoen in de kosten van verzorging en opvoeding van beide minderjarige kinderen van partijen alsmede een bijdrage in de kinderopvangkosten en tweemaal per jaar een extra bedrag van € 400 per kind per half jaar. De rechtbank heeft het verzoek van de man tot wijziging van de beschikking van 4 april 2009, in die zin dat de kinderalimentatie op een lager bedrag dient te worden gesteld, afgewezen. De man is daarop in hoger beroep gekomen van deze beschikking. De man heeft aangevoerd dat de beschikking van 4 april 2009 dient te worden gewijzigd omdat deze nooit heeft voldaan aan de wettelijke maatstaven. Het hof stelt in zijn beslissing voorop dat de vastgestelde onderhoudsbijdrage is gebaseerd op tussen partijen gemaakte afspraken. Naar het oordeel van het hof is onvoldoende gebleken dat de afspraken, zoals opgenomen in voornoemde beschikking, zouden zijn aangegaan met grove miskenning van de wettelijke maatstaven. De vastgestelde behoefte van € 600 is terug te vinden in de tabel 'eigen aandeel van de ouders in de kosten van de kinderen'. Bovendien is er een onderhandelingsproces van ongeveer tien maanden aan vooraf gegaan en hebben beide partijen zich laten bijstaan door een advocaat. De overeenkomst is derhalve naar het oordeel van het hof niet aangegaan met grove miskenning van de wettelijke maatstaven als bedoeld in artikel 1:401 lid 5 BW. De man heeft voorts aangevoerd dat er sprake is van gewijzigde omstandigheden. Het hof acht de man ontvankelijk in zijn verzoek. De gewijzigde omstandigheden zijn gelegen in het feit dat de man hertrouwd is en dat uit dit huwelijk een kind is geboren. Het hof overweegt dat de man niet aanvoert dat deze omstandigheden hebben geleid tot een wijziging van zijn draagkracht, maar dat hij slechts de behoefte van de kinderen ter discussie stelt. Volgens de man zou toepassing van de tabel kosten van kinderen tot een ongerechtvaardigde uitkomst leiden. De vastgestelde bijdrage zou naar zijn mening de behoefte overstijgen en niet overeenkomen met de welstand waarin de kinderen zijn opgegroeid. De man stelt tevens dat de door hem

betaalde bijdrage niet geheel aan de kinderen wordt besteed, gelet op het inkomen van de vrouw ad € 1.290 per maand. Het hof volgt de man niet in zijn standpunt. Partijen hebben elf jaar samengewoond en de kinderen zijn opgegroeid in een gezin met twee inkomens. Dit gezinsinkomen is bepalend voor de welstand waarin de kinderen hebben geleefd en dient als uitgangspunt te worden genomen na het uiteengaan van partijen. De omstandigheid dat de moeder nadien dient rond te komen van een lager inkomen dan het gezinsinkomen heeft geen invloed op de kosten van de kinderen. Volgens het hof heeft de man onvoldoende feiten en omstandigheden gesteld waaruit volgt dat het in het onderhavige geval onredelijk zou zijn van voornoemde uitgangspunten uit te gaan. De man stelt zich vervolgens nog op het standpunt dat de vrouw meeprofiteert van de vastgestelde bijdrage en er derhalve sprake is van verkapte partneralimentatie. Het hof overweegt hieromtrent dat niet valt uit te sluiten dat de bijdrage ten goede kan komen aan de verzorgende ouder en dat een strikte scheiding tussen uitgaven ten behoeve van de kinderen en de verzorgende ouder niet te maken valt, nu de deze ouder meestal ook de kosten voor huisvesting en de dagelijkse verzorging draagt. Geen rechtsregel verbiedt dat de vrouw meeprofiteert van de toename van het inkomen als gevolg van de kinderalimentatie. Verder is de vrouw niet verplicht te verantwoorden waaraan zij de kinderalimentatie besteedt. Het hof oordeelt dat er geen sprake is van een wijziging van omstandigheden en wijst de verzoeken af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-12-2013

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2013:9767

Zaaknummer: 200.122.798

Wetsartikelen: 1:405 lid 5 BW